

BEN H. WINTERS
ULTIMUL POLIȚIST

„Intriga este solidă și surprinzătoare... Ben H. Winters dă dovadă de măiestrie în construirea detaliilor.“

Slate

„Iubesc această carte. Am stat trează până la șapte dimineața ca s-o citesc, pentru că nu mă puteam opri. Plină de întorsături de situație captivante, de personaje atrăgătoare și încărcată de o frumusețe tristă, *Ultimul polițist* este o comoară.“

Audrey Curtis,
San Francisco Book Review

„Ben H. Winters țese o poveste minunată, creând în același timp personaje unice, în concordanță cu presiunile sociale în permanentă schimbare...“

New York Journal of Books

„Aceasta este o carte care pune întrebări esențiale cu privire la civilizația umană, relațiile din cadrul comunității, disperare și speranță. Dar nu oferă răspunsuri arogante sau superficiale.“

Michael Ann Dobbs, *io9*

„Pentru Winters, frumusețea constă mai ales în detalii și mai puțin în macabru central.“

Kirkus Reviews

„Extraordinară, genială, surprinzătoare și, având în vedere circumstanțele, ciudat de optimistă.“

Mystery Scene Magazine

BEN H. WINTERS

ULTIMUL POLIȚIST

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
de Dan Doboș

 PALADIN

*Lui Andrew Winters,
din neamul Winters din Concord*

„Chiar și pentru Voltaire, raționalistul suprem, un suicid pur rațional era ceva anormal și ușor grotesc, precum o cometă sau o oaie cu două capete.”

A. ALVAREZ, *Zeul sălbatic:
un studiu al suicidului*

„Vine-un tren încetișor,
Vine-ncetișor
De dincolo de curbă.”

BOB DYLAN, *Slow Train*

PARTEA ÎNTÂI
Orașul spânzuraților

Marti, 20 martie
Ascensie dreaptă 19 02 54.4
Declinație -34 11 39
Elongație 78.0
delta 3.195 UA

1

Mă uit la agentul de asigurări, iar el se zgâiește la mine cu ochi reci și cenușii ascunși în spatele unor ochelari cu ramă demodată de baga și mă chinuie un sentiment îngrozitor, dar și mobilizator, fiindcă, pe legea mea, totul e adevărat, iar eu nu știu dacă sunt pregătit. Chiar nu știu.

Îmi mijesc ochii, mă liniștesc, mă concentrez din nou asupra lui și mă rotesc puțin ca să văd mai bine: ochii de după ochelari, bărbia slab conturată și fruntea cu început de chelie, cureaua îngustă și neagră strânsă sub mandibulă.

E adevărat. Așa o fi? Nu știu.

Trag adânc aer în piept, impunându-mi să mă concentrez, alungându-mi din minte tot ceea ce n-are legătură cu acel cadavru, ignorând imaginea pardoselii murdare și sunetul muzicii rock-and-roll ce se revarsă din boxele ieftine atârinate de tavan.

Mirosul mă ucide pur și simplu, e o duhoare pătrunzătoare și profund neplăcută, ca aceea a unui grajd de cai prin care ai împrăștiat ulei de la cartofii prăjiți. O mulțime de alte treburi sunt încă făcute cu eficiență și sânguință, dar curățenia de după ora închiderii în băile din fast-food-uri nu se numără printre acestea. Tocmai de aceea agentul de asigurări prăbușit între toaletă și peretele vopsit într-un verde mohorât rămăsese

aici timp de câteva ore înainte să dea peste el ofițerul Michelson, care voia să meargă la baie.

Michelson îl raportase drept un caz de tip 10-54S, bineînțeles, ceea ce și părea a fi. Dacă-am învățat ceva în ultimele câteva luni – o chestie pe care ajunsese să o acceptăm cu toții – este că sinucigașii care aleg spânzurătoarea ajung doar rareori să atârne de vreo lustră sau de vreo grindă din acoperiș, așa, ca-n filme. Dacă sunt serioși – și astăzi toată lumea e cât se poate de serioasă –, sinucigașii se folosesc de clanța unei uși sau de vreun cuier ori, așa cum pare să fie în cazul agentului de asigurări, de un mâner orizontal, precum acelea care ajută persoanele cu handicap să se ridice de pe scaunul toaletei. Apoi se apleacă pur și simplu înainte, lăsând propria greutate să strângă nodul și să le blocheze căile respiratorii.

Cobor și eu capul, chinuindu-mă să-mi țin echilibrul în tentativa de a găsi cea mai bună modalitate prin care să împart spațiul îngust al cabinei cu agentul de asigurări, fără să cad sau să-mi las amprente peste tot. Am mai avut nouă cazuri asemănătoare în cele trei luni și jumătate de când lucrez ca detectiv, dar tot nu mă pot obișnui cu ceea ce face moartea prin asfixiere din chipul unei persoane: ochii se holbează, ca de pe urma unei spaime adânci, și sunt brăzdați cu vinișoare subțiri și roșii, ca o pânză de păianjen; limba, împinsă afară, atârână într-o parte; buzele devin umflate și vineții spre margini.

Închid ochii, mi-i frec cu dosul palmelor și apoi privesc din nou, încercând să-mi dau seama cum arăta agentul de asigurări când era viu. Nu fusese frumos, iar asta se putea vedea imediat. Fața îi era palidă și proporțiile erau un pic aiurea: bărbia era prea mică, nasul prea mare, iar ochii din spatele lentilelor groase arătau aproape ca niște mărgele.

Se părea că agentul de asigurări se sinucisese cu o curea lungă și neagră. Fixase un capăt de mânerul din perete, iar pe celălalt îl transformase într-un laț care acum i se înfigea sălbatic în mărunții lui Adam.

— Salut, puștiule. Cine-i amicul?

— Peter Anthony Zell, răspund eu încetișor, privind peste umăr la Dotseth, care a deschis ușa cabinei și stă acolo rânjind, cu un fular ecosez șmecher la gât și o ceașcă aburdindă de cafea de la McDonald's în mână.

— Bărbat caucazian. Treizeci și opt de ani. Lucra în asigurări.

— Și... lasă-mă să ghicesc, zice Dotseth. A fost mâncat de rechini. O, stai așa, e sinucidere! E cu adevărat sinucidere?

— Așa se pare.

— Sunt șocat! Șocat!

Denny Dotseth este adjunctul procurorului general, un vlăjgan cu păr argintiu și o față lată, veselă.

— O, îmi pare rău, Hank, adaugă Dotseth. Voiai și tu o cafea din asta?

— Nu, mulțumesc, domnule.

Îl informez pe Dotseth despre ceea ce am aflat examinând portofelul din imitație de piele neagră pe care l-am găsit în buzunarul de la spate al pantalonilor victimei. Zell era angajat al unei companii numite Mer-rimack Viață și Incendii, cu birouri în clădirea Water West, din Piața Eagle. Câteva bilete de cinema rupte, toate datând din ultimele trei luni, trădează gustul omului pentru aventurile adolescente: noua serie din *Stăpânul inelelor*, două pelicule inspirate din serialul SF *Licăriri îndepărtate* și chestia aia, *DC-contra-Marvel*, de la cinematograful IMAX din Hooksett. Nici urmă de familie, nu există nicio fotografie în portofel. Optzeci și cinci de dolari în bancnote de cinci și de zece. Și mai e și-un

carnet de conducere care are înscrisă pe el o adresă din oraș: strada Matthew, South Concord.

— A, sigur, știi zona. Sunt niște case mici pe strada aceea. Rolly Lewis stă și el pe-acolo.

— ...Și a fost bătut.

— Rolly?

— Victima. Uite!

Mă întorc spre fața diformă a agentului de asigurări și-i arăt câteva puncte îngălbenite pe obrazul drept. Cineva i-a tras una, tare de tot.

— O, da. Așa este.

Dotseth cască și soarbe din cafea. De mai multă vreme, regulamentul din New Hampshire prevedea ca, atunci când era descoperit un cadavru, să fie întotdeauna chemat cineva de la biroul procurorului-șef, așa încât dacă e vorba cumva despre crimă, acuzarea să poată lua cazul de la zero. La mijlocul lui ianuarie, această prevedere a fost însă abrogată de legislativul local, care a considerat-o dificil de aplicat în condițiile recentelor evenimente, după ce Dotseth și colegii săi fuseseră obligați să bântuie în lungul și-n latul întregului stat, adunându-se ca niște ciori la locurile unde se petrecuseră niște crime care nu erau deloc crime. Acum, de când prevederea fusese anulată, era la latitudinea polițistului care investiga cazul dacă să cheme un procuror la un 10-54S. Eu de obicei îl chem.

— Și ce altceva mai e nou, tinere? mă întrebă Dotseth. Mai joci *racquetball*?

— N-am jucat niciodată așa ceva, domnule, îi spun fără să-i dau prea multă atenție, concentrându-mă în continuare asupra cadavrului din fața mea.

— Nu? Atunci oare la cine mă gândeam?

Îmi ating ușor bărbia cu degetul arătător, de mai multe ori. Zell a fost scund – probabil un metru șaptezeci –,

bondoc, cu talia groasă. Pe legea mea, îmi zic, ceva nu-i în regulă cu cadavrul ăsta, cu acest presupus suicid. Încerc să-mi dau seama ce anume nu era în regulă.

— N-are telefon, murmur eu.

— Poftim?

— Portofelul e aici, la fel și cheile, dar n-are telefon mobil.

— Pun pariu că l-a aruncat, zice Dotseth și ridică din umeri. Beth tocmai a scăpat de-al ei. Semnalul a început să fie atât de prost încât s-a gândit să scape cât mai repede de drăcia aia.

— Bine, bine, murmur eu privind încă la Zell. Și n-avem nici scrisoarea.

— Ce?

— Nu e nicio scrisoare de adio.

— A, da? Întreabă el și mai ridică din umeri încă o dată. Probabil că o s-o găsească un prieten. Sau poate șeful lui, adaugă zâmbind și golindu-și paharul de cafea. Țștia lasă cu toții scrisori. Deși, trebuie să fii de acord, explicațiile nu prea mai sunt necesare, nu-i așa?

— Da, domnule, zic eu, trecându-mi mâna peste mustață. Aveți dreptate.

Săptămâna trecută, la Kathmandu, o mie de peleari din toată Asia de Sud-Est s-au aruncat într-un rug imens, iar călugării au cântat într-un cerc în jurul lor, după care au sărit și ei în flăcări. În Europa centrală se vând DVD-uri cu sfaturi practice: *Cum să te dai la fund cu pietre în buzunare, Cum să prepari un amestec de barbiturice în chiuveță*. În America, în zona orașelor Kansas City, St. Louis și Des Moines, la modă sunt armele de foc, iar sinuciderile implică un glonț în țeastă.

Dintr-un motiv necunoscut, Concord, din New Hampshire, a devenit Orașul Spânzurațiilor. Am găsit cadavre peste tot: în closete, în barăci, în subsolurile

clădirilor neterminat. Vinerea trecută, proprietarul unui magazin de mobilă a avut o tentativă în stil mare. A încercat să se spânzure legându-și cordonul halatului de baie de jghebul de la streășina casei, dar acesta a cedat, iar el s-a prăbușit pe peluză, încă în viață, dar cu mâinile și picioarele rupte.

— Oricum, e o tragedie, conchide Dotseth indiferent. Fiecare caz în parte e o tragedie.

Aruncă o privire rapidă spre ceasul de la mână; e gata s-o șteargă. Eu sunt încă ghemuit la pământ, privind cu ochii mijii cadavrul agentului de asigurări. Pentru ultima zi petrecută pe Pământ, Peter Zell a ales un costum maroniu mototolit și o cămașă de un bleu-pal. Șosetele par să se potrivească una cu alta – sunt ambele maro, dar nu-s pereche, una e mai închisă la culoare decât cealaltă; amândouă au elasticul lărgit, alunecând spre călcâie. Cureaua din jurul gâtului, pe care dr. Fenton o va numi „ligatură“, este însă o frumusețe: piele neagră, strălucitoare, cu literele B&R gravate pe o cataramă aurie.

— Domnule detectiv! Alo! spune Dotseth, iar eu privesc în sus către el și clipesc des. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu, domnule, mulțumesc.

— În regulă. A fost o plăcere, ca întotdeauna, tinere.

— Doar că... stați așa!

— Pardon?

Mă ridic și-mi întorc fața către el.

— Deci... Am de gând să omor pe cineva.

Fac o pauză, iar Dotseth așteaptă amuzat, cu o răbdare cumva exagerată.

— Așa, și?

— Și locuiesc într-un timp și-ntr-un loc în care oamenii se sinucid peste tot. În stânga și-n dreapta. E Orașul Spânzuraților.